
Posel spravedlnosti

...

STŘEDA 22.11

Brian jel stejnou cestou jako předchozí noci a znovu odbočil z Winchester Road na sever. Nevrátil se však k Manfred Drive, řídil se pokyny od muže, kterého znal jen z telefonu, a brzy se ocitl na dvouproudové asfaltce uprostřed pustiny. Projížděl mezi hustými stromy, jež lemovaly temnou silnici, až dojel k odbočce na travnaté mýtině. Přesně podle mapy, kterou mu volající poslal. Sjel ze silnice pod převislé větve a vypnul reflektory.

Na sedadle spolujezdce ležel jeho glock s připevněným válcem tlumiče. Ještě před pár týdny nevládnul žádnou zbraň, naposled nějakou držel v ruce během vojenské služby. Pak dostal tuhle. Ležela v papírovém sáčku na podlaze jeho džípu. Dva dny po návštěvě u Petersena. Tehdy netušil, kdo mu ji tam položil, ani jak se mu to podařilo. Dveře auta byly zamčené, okénka zatažená, ani známka po násilném vniknutí.

Ten večer přišel první telefonát. Zbraň byla dárek od volajícího. Řekl Brianovi, ať cvičí střelbu a zvykne si na ni, pokud se chce vyhnout podobnému fiasku jako s Petersenem. Brian namítal, že už nikdy nikoho nezabije. Volající se zasmál a řekl mu, co už stejně věděl. Zabití Petersena mu přineslo povznášející, uvolňující zážitek. Vychutnával si strach a vztek, jimž podlehl. Věděl, že si ten prožitek zopakuje.

Jezdil daleko za město a nacvičoval střelbu. Váha pistole, tvrdý zpětný ráz, zvuk výstřelu a každý zásah plechovky, borové šišky nebo větve stromu, na kterou zamířil, to vše mu přinášelo radostné vzrušení. Stejně jako když zabil Allisona a Savageho.

Zvedl zbraň, přitáhl tlumič a nasadil si rukavice. Vystoupil z džípu, zastrčil pistoli za opasek černých sportovních kalhot a stáhl přes pažbu spodní okraj trička, aby ji zakryl. Podle mapy se Kushnerův dům nacházel asi tři čtvrtě kilometru na jih a cesta k němu vedla převážně lesem. Odstrčil větev a vykročil mezi stromy. Mraky zakryly měsíc a zahalily hvězdy, tato noc byla mnohem tmavší než minulá. A tišší. Mokrý lesní půda a vlhký vzduch,

pozůstatky včerejší bouřky, tlumily kroky i praskání zlomených větvíček. Brianovi se zdálo, že neslyší ani vlastní dech.

Brzy došel na otevřenou mýtinu, spíš vyklučný pás lesa široký asi dvě stě metrů, porostlý zahnědlou povadlou trávou. Nad ním viselo z mohutných stožárů vedení vysokého napětí, dráty slabě bzučely. Brian pod nimi prošel a znovu vklouzl mezi stromy. Na této straně rostly hustěji, ponořené do téměř naprosté tmy. Potřeboval obě ruce, aby rozhrnoval větve, které spíš cítil hmatem, než viděl. Na jednom místě zakopl o vyčnívající kořen a málem spadl. *Zatraceně.*

Ocitl se v nejhlubší části lesa a svět mu připadal absolutně černý, těžká vůně pryskyřice až dusila. Brian se zastavil. Neměl už být u Kushnerova domu? Otočil se kolem dokola, ale viděl jenom tmu. Že by zabloudil? Možná chodil v kruhu. Ale ne, od dříví postupoval po přímce, nemohl sejít ze správné cesty. Dům musí být někde před ním. S obnovenou sebedůvěrou pokračoval původním směrem.

Temnota explodovala.

Divoké šustění podrostu, lámání dřeva jako by přicházelo ze všech stran. Brian sebou trhl, zakopl a spadl na kolena. Chtěl vytasil pistolí, ale zbraň zachytila o opasek. Zoufale škubal, ale nepodařilo se mu ji uvolnit. *No tak povol. Povol.*

Hlasité zvuky zavířily kolem něj, uhnuly doprava a postupně utichaly, vytrácely se v temnotě. Do ticha, které následovalo, cosi zaškrábalo. Jako by se někdo prodíral borovým jehličím. Někde vlevo vpředu.

Brian přemohl paniku a zmatek a uvědomil si, že se nechal vylekat hejnem křepelek. Explozivní zvuk, to byl tlukot křídel ptáků, kteří se vznesli do vzduchu a naráželi do větví, jiní hledali bezpečný úkryt v porostu. Vyplašil ptáky, nic víc. *Panebože.*

Zhluboka se nadechl a čekal, až se mu uklidní zběsile tlukoucí srdce. Utřel si pot z obličejce do trička, pak vstal a pokračoval v cestě. Na okraji lesa se přikrčil za posledním stromem a před sebou spatřil zadní dvorek u Kushnerova domku. Vše vypadalo normálně, panoval až nebeský klid. Obyvatelé zjevně spali a neměli nejmenší tušení, že až se rozední, jejich domek se stane hrůzným jevištěm. Bude se hemžit policajty, novináři a čumily vyhledávajícími senzace.

Cítil, jak v něm narůstá žár vznícený televizními zprávami a přidušený studenou sprchou a Laranneinou dovedností. Vykročil k domu. Na rozdíl od předchozí noci bylo světlo nad zadními dveřmi zhasnuté. Jak se přiblí-

žil, všiml si, že tři ze čtyř ukotvení sítě proti hmyzu jsou uvolněná a okno za nimi pootevřené. Měl připravenou cestu. Ten zatracený chlap, ať už je to kdokoliv, je fakt dobrý.

Brian uvolnil síť, položil ji na verandu a pomalu otevřel okno. Protáhl se dovnitř a nehnutě stál, poslouchal ticho a sbíral síly. Po špičkách prošel tmavou chodbou, osvětlenou pouze noční lampičkou ve tvaru škeble v koupelně. Hned za ní se nacházela Kushnerova ložnice. Přitiskl ucho k zavřeným dveřím a ucítil příjemný dotek chladivého dřeva.

Isem tady, pane Kushnere.

Stiskl kliku a tiše otevřel. Moc toho neviděl, slyšel však tiché oddechování spící dvojice. Přiblížil se k manželské posteli. Kushner ležel na zádech s otevřenými ústy, jeho žena na boku odvrácená od manžela.

Pamatujete si mě, pane Kushnere? Pamatujete si, jak jste byl na mě hrubý a sprostý? Samozřejmě že ne. Nebyl jsem pro vás nic, jen otravný hlas. Brian zakroutil krkem, aby uvolnil nepříjemnou ztuhlost šíjových svalů. Pulz se mu zrychlil, cítil tlak na prsou. *Nechcete teď napsat stížnost?*

Natáhl ruku s pistolí, až se ústí hlavně ocitlo na patnáct centimetrů od Kushnerova obličejce, a stiskl spoušť. Zbraň opatřená tlumičem zakašlala. Kushnerovi explodovalo pravé oko a hlava mu poskočila, jak kulka odtrhla zadní část lebky. Na polštáři se rozlil vějíř krve. Ve tmě vypadala jako černá.

Žena se pohnula, ale nevzbudila se. Brian jí přiložil pistoli k týlu. Střela ráže devět milimetrů pronikla do mozku. Žena sebou škubla a ostře nasála vzduch, několik vteřin se křečovitě chvěla a pak se tělo s pomalým výdechem uvolnilo.

Brian popadl muže za kotníky a stáhl ho z postele. Tělo žuchlo na podlahu. Řetízek, jímž se rozsvěcela lampa na nočním stolku, slabě zachrastil o podstavec. Červené cifry na digitálním budíku ukazovaly 22:33. Brian odtáhl mrtvého přes chodbu do obývacího pokoje. Vracel se do ložnice pro druhé tělo, když vtom jej vyděsila temná postava, která zavravorala na prahu a pak k němu pomalu vykročila. Zastavil se. Postřelená žena se snažila něco říct, ale zmožila se jen na chrčivý chrapot proložený pískáním a bubláním krve v krku. Kulka jí zdemolovala pravou polovinu obličejce. Levá paže jí bezvládně visela u boku, levou nohu za sebou táhla jako nechtěné zavazadlo.

Brian ustoupil, ale ona se neustále přibližovala. Pravou ruku měla nataženou před sebe a rychle svírala a rozvírala prsty jako nějaký pokažený robot. Zbylé oko, zastřené a nevidoucí, odráželo slabý noční přísvit. Udělal krok,

potom další, ještě jeden. Vtom zavadil podpatkem o koberec a tvrdě dopadl na záda. Žena se náhle tyčila nad ním. Panika mu drtila hrudník a bránila mu v koordinaci pohybů. Vzepřel se o stěnu a snažil se vstát, ale nohy se mu zapletly s jejími. Dopadla na něj a pravicí mu sevřela krk. Ve zmrzačených ústech se jí pěníla krev a kapala Brianovi na bradu a prsa. Udeřil ji pěstí do tváře a srazil ji na zeď. Naposled vydechla, zachvěla se a zůstala bezvládně ležet.

Brian seděl opřený o protější stěnu, usilovně nasával vzduch do plic a čekal, až sbíječka v jeho hrudním koši zpomalí. Trvalo několik minut, než se uklidnil, vstal a odtáhl ženu do obývacího pokoje. Když se nad dvojicí skláněl, Kushner na něj zíral nevidomýma očima.

„Podívej se, cos udělal,“ řekl nahlas. „Podívej se, kam tě tvoje arogance přivedla. Podívej se na svou ženu.“ Obcházel mrtvolu a zatínal pěstí, cítil, jak v něm narůstá vztek. „Ty arogantní hajzle! Jednáš s lidma jako s odpadem... A teď dostaneš, co si zasloužíš.“

Skopl židli u jídelního stolu na bok a dupl na ni. Spoje zasténaly, ale nepovolily. „Zatraceně!“ To už se hněvem doslova klepal a znovu dupl na židli. Dřevo zapraštělo a konečně se poddalo. Popadl židli a rozbil ji, pak se s uvolněnou nohou vrátil k mrtvolám, rozmáchl se a začal dřevem bezhlavě mlátit kolem sebe. Bylo mu úplně jedno, do čeho praští, šlo mu jen o uhašení touhy ničit. Řádil jako rozběsněné živly, dokud mu svaly neochably únavou. K smrti vyčerpaný klesl na kolena a lapal po dechu. Pot se mu řinul ze všech pórů, kůži měl kluzkou krví, která mu ulpěla na trupu a pažích.

„Vidíš, k čemus mě donutil?“ zasípal téměř neslyšně.

S námahou se postavil a na roztřesených nohou se dobelhal k otevřenému oknu. Chladný noční vzduch sladce voněl, ale jemu připadal mrtvý a netečný. Odvrátil se od okna. Domlácená a zohavená těla, která před ním ležela, v něm nevyvolala žádné emoce. Ani zlobu, ani lítost, ani odpor. Snad jen mírnou úlevu a neuchopitelnou prázdnotu.

Přesto kdesi hluboko uvnitř cítil lehké chvění. Slabé, nesmělé, beztvaré, ale bylo tam. Obvykle trvalo několik hodin, mnohdy i den nebo dva, než se znovu probudilo. Proč se vrátilo tak brzy po uvolnění? Na okamžik jej posedl strach, že naroste a přemůže ho a on opět podlehne neovladatelnému vzteku. Momentálně byl příliš slabý, aby mohl s bestii bojovat. Pocit díky-bohu brzy odezněl.

Prošel chodbou do koupelny, odhrnul závěs sprchového koutu, postavil se pod růžici a naplno vytočil kohoutek s modrým středem. Ledová voda ho

zprvu paralyzovala, ale jak mu dál stékala na hlavu a ramena, osvěžovala jej a vzpružovala. Zdržel se ve sprše dobrých deset minut, než voda vymyla krev, která vsákla do oděvu. Díval se, jak růžová kaskáda spirálovitě stéká k odtoku a mizí v něm.

Zastavil kohoutek a pohltilo jej třeskuté ticho narušované jen občasným plesknutím opožděné kapky. Svlékl si kalhoty a tričko a vyždímal je. Rukavice a boty si nesundal. S jistými obtížemi se nasoukal do mokrých šatů. V botách mu čvachtalo, když se vracel do obývacího pokoje. Vyhnul se mrtvolám i kalužím krve, vzal z jídelního stolu pistoli, naposled se rozhlédl a vyklouzl oknem do noci.

STŘEDA 23.03

Harold Pearce už před hodinou zaparkoval svůj vůz na konci polní cesty necelého půl kilometru od Kushnerova domu. Jeho trasa lesem k cíli, jak dobře věděl, vedla kolmo na Kurtzovu. Našel si vhodné místo, odkud mohl příkrčený mezi povislými větvemi nízkého cedru pozorovat domek obětí. Zakrátko spatřil Briana. Nočním dalekohledem se díval, jak vlezl oknem dovnitř, pak mu zmizel z dohledu. Čekal s dalekohledem u očí. Uběhlo třicet minut. Z nepohodlné polohy jej rozbolely nohy. Jak dlouho tam ten potrhlý cvok hodlá trčet?

Konečně Brian vylezl oknem, příkrčený seskočil z verandy, přeběhl zadní dvorek a ztratil se mezi stromy sotva třicet metrů od Harolda. Pearce počkal, až dozní praskot rozhrnovaných větví a šustění oděvu o jehličí. Přešel dvůr, nasadil si latexové rukavice, vytáhl z kapsy miniaturní baterku a posvítil do otevřeného okna. Tmu v obývacím pokoji prořal jasný paprsek. Harold zprvu neviděl nic neobvyklého, ale potom světlo dopadlo na krvavou hromadu uprostřed místnosti.

Pro smilování boží.

Prolezl oknem a obešel mrtvoly. Dával si pozor, aby nešlapal na tmavé skvrny na koberci. Vzduch zhoustl měděným pachem krve a syrového masa. Malým digitálním fotoaparátem značky Nikon pořídil několik záběrů

a schoval přístroj do kapsy. Když se vracel k oknu, ucítil, že na něco šlápl. Zvedl předmět z podlahy, podíval se na něj a rovněž ho strčil do kapsy.

Po návratu k autu seděl několik minut za volantem a v duchu si přehrával scénu v domku. Nedokázal by spočítat, na kolika vraždách se za uplynulých pětadvacet let podílel. Nejčastěji zabíjel jediným přesně mířeným výstřelem, ale občas použil i nůž, škrtecí smyčku, jed, šíp nebo výbušninu. Podle toho, co úkol vyžadoval. Zabíjení mu nikdy nevadilo. Patřilo prostě k jeho práci. Kontrakty plnil jako dokonalý profesionál. Čistě, efektivně, beze stop. Rychle, jednoduše. Avšak to, co předváděl tenhle Kurtz, v životě neviděl.

Prohrabal ruksak a vytáhl mobilní telefon. Hublein se ohlásil po třetím zazvonění.

„Tady Pearce.“

„Ano?“

„Sežeňte Wexlara. Sejdeme se v ústavu. Hned.“

„Co prosím?“

„Neserte mě. Řekl jsem hned.“

„Poslyšte...“

Pearce přerušil spojení.

...